

Liddenleed

De Voorzitter leunde tevreden achterover in zijn reigerblauwe fluwelen bergère, en bedacht dat het goed was geweest. Het seizoen 2017 zat er op, en WTC Oeselgem had ontspanning verenigd. Het weer was behoorlijk meegevallen, de outfit in de kijker gezet, een podiumplaats in de dorpelingenkoers, goed geïnspireerde openingswoordjes zonder tegenspraak... alleen het aantal foto's op de website van de club was naar beneden gegaan. Nu ja, bedacht hij, daarmee ook de kans dat er iets compromitterends over hem tussen zat.

"Ik zou best eens beginnen te denken aan mijn Nieuwjaarsspeech," dacht hij, daarbij zuinig nippend aan een glas Château Pétrus van 1989, een fles die hij speciaal voor dit moment van reflectie uit de kelder had gehaald. "Ik heb gehoord dat Martin al bezig is met zijn nieuwjaarsbrief..."

De Voorzitter nam nog een slok en ontstak een luchtsigaar. Sinds het onderhoud onder vier ogen met de kroniekschrijver vorig jaar, dat overigens weinig had opgeleverd, was hij eraan verslaafd geraakt. En volgens een vriend connaisseur vraágt een Pétrus nu eenmaal om een *Padrón Serie 1926 No. 1*, ook al is het de luchtversie.

Het moest erom doen, maar op dat moment van gelukzaligheid kwam de secretaris van de club binnen.

"Voorzitter, we hebben een probleem!"

In een eerste reflex wou hij de Château Pétrus snel onder de *shou sugi ban* salontafel moffelen, maar toen flitste het door zijn hoofd dat de secretaris geheelonthouder was. Opgelucht legde hij dan maar met veel omhaal de luchtsigaar in de art nouveau asbak op het salontafeltje, en vroeg spottend:

"Houston, we have a problem...?"

"Nee, serieus, 't is te zeggen ja, Voorzitter, we hebben een probleem: een geldprobleem."

De secretaris is ook penningmeester, dus ge moet daar niet van verschieten, dacht de Voorzitter. Maar toch, hij kon zich geen liquiditeitsprobleem bij de club inbeelden. Tenzij natuurlijk...

"Een geldprobleem?! Ik weet dat Verhaege nog met een Blankenbergse rekening staat in de Vierschaar, en dat hier en daar een bestuurslid zijn kledij nog moet betalen, maar voor de rest... Grondwerken hebben we niet, dus bij Provoost zit het niet. Drukkosten zijn er ook niet, 't gaat al met e-mail tegenwoordig. Die elektrische aanpassing van mijn velo is betaald met de krooizen van 2015, en ultiem zitpenningen zijn gehalveerd. Hoe kan er dan een geldprobleem zijn? Is er een sponsor die nog een schijf moet afdokken, of... neen toch... zeg dat 't nie waar is, 't Sloeberke is toch niet verhuisd naar de Maagdeneilanden?!"

De secretaris werd een beetje nerveus, want er zat waarheid in elk des Voorzitters woorden. Hij friemelde wat aan zijn *ponytail*, en zei:

"Voorzitter, ge weet, ik volg de bouwsector niet op de voet, maar de meeste sponsors die met den bouw te maken hebben, zijn hun verplichtingen blijkbaar moeiteloos nagekomen. Eigenlijk allemaal, behalve één, die ik omwille van – en tijdens – onze goede verstandhouding van dit moment nu niet bij naam zou wensen te noemen... ik ga er wel achteraan, als u mij toestaat.

En ik heb mijn hand kunnen leggen op de Paradise Papers. Wees gerust, WTC Oeselgem zal noch met Panama, Bermuda, of Maagden in verband kunnen worden gebracht!"

Och God, wat een zegen, dacht de Voorzitter, onze secretaris/penningmeester is ook nog journalist. En hij zit precies aan de bron... daar moet ik toch méér kunnen mee doen...

“Awel, wat is dan uw probleem?”

“De lidgelden, Voorzitter. Er zijn...”

“Wat?! Willen de leden niet meer betalen? Mouterij op mijn Bounty?!”

“Wel, sinds uw illustere toespraak waarbij u beweerde dat er minder lidden zijn dan leden – hetgeen menig lid onzeker in zijn kruis deed scharten – heb ik geen idee meer wat ik kan verwachten of moet budgetteren.”

“Het is toch simpel,” snoof de Voorzitter, “Budget = Lidgeld x Aantal Leden. En elk lid moet gewoon lidgeld betalen.”

“Daar zit het hem juist, Voorzitter. Zoals uzelf destijds terecht opmerkte, is het ene lid het andere niet.”

“Ja, natuurlijk niet, maar alle leden zijn toch lid?!”

“Wie ben ik om u tegen te spreken, Voorzitter, maar lidgeld wordt blijkbaar divers geïnterpreteerd. Zo beweert een bepaald lid dat de verplichting om lidgeld te betalen in diens (zijn/haar) geval niet van toepassing is ten gevolge van afwezigheid van het lid waarvan mogelijks sprake, ook al is het lid zelf van de partij. Het gaat hier dus niet over een lid dat desgevallend voor een ander lid zou instaan, al dan niet met of zonder lid, laat staan lidmaatschap.

Andere leden zien het lidgeld – en meer bepaald de grootte van de som ervan – als een aanfluiting of zelfs funeste miskennis en onderschatting van het lid als dusdanig.

Nog anderen ervaren dan weer een pijnlijke paradox tussen het existentiële karakter van de club – zijnde het bestaan ervan bij de gratie van zijn leden – en de individuele contributie van het lid, om juist die collectieve werkelijkheid die een club is, in te vullen door middel van een dubbelzinnige bijdrage.

Om maar te zeggen: er broeit entwat, en er dreigt verwarring alom.

Zeg mij, hoe moet ik nu verder?!”

De Voorzitter, die van medewerkers immer verwacht dat zij problemen oplossen, en die niet alleen maar komen aanbrenge, vroeg:

“Wat stelt ge voor?”

De secretaris, penningmeester en journalist wisselde even een diepe blik van verstandhouding met zijn Voorzitter, en opperde:

“Seedn...?”

Waarop de Voorzitter gedecideerd:

“... en de Berre! We schakelen Seedn en de Berre in! Geniaal, secretaris, geniaal!”

Ze sloegen een ‘high five’, klopten mekaar op de schouders, en lachten mekaar toe als twee diepgevroren breedsmoelkickers. Yes!

---oooOOOooo---